

เพ็ญบาย

บทที่ 24

คุณกัญญาเคลื่อนไหวได้มากขึ้น น้ำเสียงที่เปล่งออกมา บางคำก็ชัดเจนจนเดาความต้องการได้ แต่คุณพรรณงามก็ยังไม่พอใจ

“จ่ายค่าหมอค่าเครื่องมือไปเป็นล้านแล้วก็ยังไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ คุณกัญญาถึงจะรู้เรื่องสักที”

คุณสมัยพูดว่า “คุณผู้หญิงเข้าใจนะคะ เวลาคุณณีพูดด้วย คุณผู้หญิงตั้งใจฟัง บางทียังตอบเลย”

เธอกระแทกเสียง “ฮึ... แล้วเขามารุ่นวายอะไรด้วย”

น้ำเสียงคุณสมัยขึ้นชมจริงใจ “คุณณีเธอดีนะคะ ดูแล คุณกัญญาอย่างกับพี่น้องไม่ได้รังเกียจอะไรเลย บางทีก็เอาหนังสือ ธรรมะมาอ่านให้ฟัง คุณผู้หญิงชอบฟังนิทานธรรมะ ฉันเองก็ ยังชอบเลยคะ”

“เอ๊ะ แต่ว่าคุณมีหน้าที่ดูแลคุณผู้หญิง แล้วทำไมปล่อยให้คนอื่น เข้ามารุ่นวาย เกิดถ้าคุณผู้หญิงเป็นอะไรไปแล้วใครจะรับผิดชอบ”

คุณสมัยและยุทธนามองหน้ากัน ฉัตรแก้วเองก็เลื่อนลอยจน ไม่ทันได้จับใจความ ได้ยินเสียงพูดดังอยู่รอบข้างแต่หาได้รับรู้ไม่

“ไม่ได้นะ อย่าให้ใครมายุ่งกับคุณกัญญา” คุณพรรณงามเสียง เข้ม “ทีหลังเวลาเขาเข้ามา คุณสมัยบอกไปเลยนะว่าฉันสั่งห้าม”

คุณสมัยมองคนพูดตาปริบๆ ยุทธนาไม่กล้าปริปาก มองฉัตรแก้วก็เห็นหญิงสาวทำท่าเหมือนไม่ได้ยิน ไม่รู้ว่าใจลอยไป ถึงไหน

ชายหนุ่มยื่นหน้าเข้าไปถาม

“เป็นอะไรไปครับ น้องแก้ว”

“อึ้งนอกใจแก้ว” เธอพูดออกมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

ชายหนุ่มมองเธออย่างแปลกใจ เธอมองตอบ ปรากฏน้ำตา วาบขึ้นนิดหนึ่งก่อนจะจางหายไปอย่างรวดเร็ว

เธอดึงชายหนุ่มให้ลุกเดินไกลออกมา

“เมื่อเช้านี้แก้วโทรศัพท์เข้ามือถือของเขา มีผู้หญิงรับสาย บอกว่าอึ้งลิ้มเครื่องทิ้งไว้ ฟังดูแล้วแก้วรู้สึกเหมือน... เหมือนเขาเพิ่ง แยกจากกันหลังจากที่อยู่ด้วยกันทั้งคืน แล้วมันก็คงจะไม่ใช่ครั้งแรก ด้วย...”

“น้องแก้วคิดมากไปเองหรือเปล่า”

เธอสั่นหน้า “แก้วไม่เคยคิดมากเรื่องอึ้งมาก่อนเลย เมื่อก่อน เรามีเพื่อนเยอะแยะทั้งผู้หญิงผู้ชายแต่ก็ไม่เคยมีปัญหาอะไร”

ชายหนุ่มมองเธออย่างเพ่งพิศ โส่งใจที่หญิงสาวมิได้ หวั่นไหวสะเทือนใจเท่าใดนัก

“แก้วอยากไปดูให้เห็นกับตา จะได้พูดกันให้รู้เรื่องรู้ราวไปเลย”

ชายหนุ่มถามขริมๆ “ถ้าไปแล้วแก้วคิดว่าจะเห็นอะไร และถ้าเห็นแล้วจะพูดอะไรกัน... ถ้าเขามีอะไรกันจริงอึ้งก็ต้องแก้ตัว หรือไม่ก็ขอให้น้องแก้วอภัยให้แล้วกลับมาเป็นคู่รักกันตามเดิม... นี่ เป็นสิ่งที่แก้วต้องการหรือเปล่า”

สีหน้าเธอหม่นหมอง “แก้วก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“ตั้งใจให้ดีกว่าก่อนเถอะครับ ใจเย็นๆ รอดูไปสักพัก แล้วค่อยมา ดูกันว่าอึ้งวางใจมีค่าควรแก่การที่จะรักษาไว้หรือเปล่า”

เธอก้มหน้า อีกฝ่ายจับมือบางบีบเบาๆ อย่างปลอบ

ร่างสูงหนา ก้มๆ เงยๆ อยู่กับการล้างรถ ปองพลสวมกางเกง ขาสั้น เสื้อยืดสีอ่อนเปียกน้ำแนบร่างจนเห็นกล้ามเนื้อหนาแน่น ยังเข้าตูด... ชายหนุ่มจึงมีเวลาพอที่จะล้างรถก่อนจะแต่งตัวไป ทำงาน

ฉัตรแก้วตรงไปขึ้นรถแล้วถอยออกจากที่โดยไม่ทักทาย ไม่ สนใจดวงตาอ่อนขริมที่คอยจ้องหวะจะกล่าวทัก เกลียดนักสะผู้ชาย หลายใจ เธอหวังว่ายุทธนาจะแตกต่างจากอึ้งวางใจและปองพล

เธอมาถึงที่ทำงานแต่เช้า สมองบวมจิตใจมากมายทำให้นอนไม่หลับ ไหนจะเรื่องอัมภิวาต แล้วในเวลาตึกที่เธอนอนไม่หลับก็ยังเห็นปองพลประคองรถสิบล้อซึ่งส่งเสียงหัวเราะรื่นรมย์คล้ายกำลังเมามายลงจากรถทำให้เธอยังรู้สึกบาใจ.....

พนักงานที่ทยอยกันเข้ามาส่งเสียงพูดคุย เบื้องหลังมู่ลี่ห้องทำงานที่ถูกรูดทึบ ฉัตรแก้วนั่งหน้าตาซึมอยู่ในเก้าอี้ทำงานของขณะชน

พี่นะของแก้ว... ถ้าพี่นะยังอยู่ แก้วคงไม่ต้องเป็นทุกซ์ขนาดนี้... เธอหลับตาแล้วเผลอหลับไปเพราะแทบไม่ได้นอนเลยทั้งคืน ปองพลมายืนอยู่ที่ประตูกลางที่เชื่อมห้องทั้งสอง เห็นใบหน้าอ่อนล่อซัดเขียวในกรอบผมยาวสลวยเอียงอยู่กับพนักงานเก้าอี้ เธอยังอ่อนเยาว์ สวยงาม ทั้งมั่งคั่งร่ำรวยนัก เธอน่าจะสดใสมีความสุขไม่ใช่โศกเศร้าทุกข์ใจเช่นที่เป็นอยู่

เขาเกลียดตัวเองที่มีส่วนทำให้เธอเจ็บปวด.....

สัญญาณโทรศัพท์ทำให้หญิงสาวต้องหันจากจอคอมพิวเตอร์พอหยิบขึ้นมาพูดก็ได้ยินเสียงใสของบุษราคัม

“น้องแก้ว คุณเสกอยากพูดด้วยคะ เทียงนี้จะชวนไปทานข้าว”

“คะ...?”

“น้องแก้วพูดกับเขาหน่อยนะคะ จะไปหรือไม่ไปก็ตกลงกันเอง พี่บุษจะวางสายละ”

เธอยังไม่ทันจะพูดอะไร อีกฝ่ายก็ตัดการติดต่อ เสียงหัว ๆ ของชายอีกคนหนึ่งดังขึ้นแทนที่

“ฮัลโล สวัสดีครับคุณฉัตรแก้ว”

“สวัสดีคะ... คุณเสกสิทธิ์จะให้แก้วรับใช้อะไรหรือคะ”

ชายหนุ่มหัวเราะ “มีบั้งอาจครับผม หน้าที่รับใช้เป็นของคุณบุษเพราะว่าเขาชายของให้ผม แต่สำหรับคุณฉัตรแก้ว ผมยินดีเป็นฝ่ายรับใช้มากกว่า”

“งานของแก้วกับพี่บุษก็เคียงกันเดี๋ยวนั้นแหละคะ”

“คุณแก้วพูดจาฉาดฉานฉลาดเฉลียวจริง ๆ อายุก็ยังน้อยอยู่แท้ ๆ รู้ไหมครับว่านี่แหละลูกสะใภ้ในอุดมคติของเตี้ยผมเลย”

“แหม มีบั้งอาจหรือคะ” เธอเลียนคำของชายหนุ่ม

เขาพูดว่า “เทียงนี้ผมจะแวะมารับตัวอย่างสินค้าก็เลยอยากจะได้ลิ้งข้าวคุณแก้วสักมือหนึ่งจะขัดข้องหรือเปล่าครับ คุณบุษก็จะไปด้วย”

“อ้อ ได้ซีคะ” หญิงสาวตอบรับ ตราบใดที่มีบุษราคัมอยู่ด้วย เธอไม่จำเป็นที่จะต้องไตร่ตรองให้มากเรื่อง.....

บ่ายจัดแล้วเมื่อหญิงสาวตามบุษราคัมกลับเข้าสำนักงาน หลังจากอาหารกลางวันมือหุในโรงแรมระดับห้าดาวกลางกรุงซึ่งหนุ่มใหญ่นักธุรกิจผู้มั่งคั่งเป็นเจ้าภาพ เขาจับจ้องเก้าอี้ข้างเธอ ปลอ่ยให้หญิงสาวผู้สงบเสงี่ยมนั่งอยู่ด้านตรงข้าม

ในตอนแรกฉัตรแก้วเข้าใจว่าเสกสิทธิ์ฟังใจบุษราคัม หากพอมืออาหารผ่านพ้นโดยที่หญิงสาวได้รับการเอาอกเอาใจแถมกรุ้มกริมหยอกเย้าอยู่ตลอดเวลา เธอก็ต้องถามหญิงสาวผู้สูงวัยกว่าว่า

“คุณเสกสิทธิ์เขามาเอาใจแก้วทำไมหรือคะ”

อีกฝ่ายตอบยิ้ม ๆ “ก็น้องแก้วน่ารักนี่คะ”

“แก้วไม่เข้าใจว่าเขามาเสียเวลาให้แก้วทำไม” เธอพูดซื่อ ๆ “คุณเสกสิทธิ์เป็นนักธุรกิจใหญ่ แก้วนึกว่าเขาสนใจพี่บุษเสียอีก”

“อื้อ ไม่ใช่หรือคะ พี่เป็นแค่คนขายของที่คุยกันบ่อย ๆ ก็เป็นเรื่องของออร์เดอร์กับสินค้าทั้งนั้นไม่มีอะไรอย่างอื่นเลย”

“เอ... หรือว่าเขาอยากจะให้แก้วช่วยลดราคา หรือว่าให้สิทธิอื่น ๆ เป็นพิเศษคะ”

“ทั้งราคาทั้งสิทธิพิเศษต่าง ๆ เราก็กู้เขาเต็มที่อยู่แล้ว คุณเสกเข้าใจดีและคงไม่ได้มุ่งหวังอะไรอย่างนั้นหรือคะ”

“แล้วที่เขานัดจะพาเราไปออฟฟิศวันพรุ่งนี้ล่ะคะ”

“พี่ว่าเราควรจะไปนะคะ” คำพูดนั้นแปลความหมายได้ว่า
...เราต้องไปค่ะ...

ในวันรุ่งขึ้น พอเสกสิทธิ์มารับจริงๆ บุษราคัมกลับบอกฉัตรแก้ว
ว่า “พี่เกิดจะมีงานด่วนขึ้นมาเสียแล้ว ลูกค้าบอกว่าของที่เราส่งไป
มีปัญหา ต้องการให้พี่รีบไปดูโดยด่วน”

“อ้าว แล้วคุณเสกล่ะคะ” ฉัตรแก้วถามชื่อๆ

บุษราคัมสบตาหนุ่มใหญ่ที่นั่งเอกเขนกสบายอารมณ์รอคอยอยู่

“น้องแก้วไปกับคุณเสกก็แล้วกันนะคะ แล้วพี่จะตามไปสมทบ
ที่ร้านอาหารตอนทานมื้อค่ำ”

“จะดีหรือคะ” เธอลังเลแต่ก็ไม่กล้าปฏิเสธ เขาสูงวัยกว่าเธอ
มาก เป็นหนุ่มใหญ่คล่องแคล่วที่ดูจะเชี่ยวชาญไปหมดทุกเรื่องราว
แต่เขาก็รู้กรรมถึงเนื้อถึงตัวเธออย่างสุภาพแนบเนียนไม่ติดขัด
การคิดว่าจะต้องอยู่กับเขาตามลำพังทำให้เธอรู้สึกอึดอัด

“ไม่เป็นไรหรอกคะ น้องแก้วไปเถอะ”

บุษราคัมเดินมาส่งเธอและเสกสิทธิ์ที่ลิฟท์ แอบกระซิบบอกว่า
“บุษรับรองได้ว่าไม่มีอันตราย คุณเสกเป็นนักธุรกิจใหญ่ ทั้งรวยทั้งมี
ชื่อเสียง รู้จักคนมากมายแล้วยังคิดจะเข้ามาลงทางการเมืองอีกด้วย
เขาระวังตัว... ไม่ทำเรื่องให้ตัวเองเสียหายหรอกคะ”

กว่ารถยนต์คันใหญ่ของเสกสิทธิ์จะมาส่งฉัตรแก้วที่บ้านก็ใกล้
เที่ยงคืน หญิงสาว อุดปลอกใจไม่ได้ที่เห็นชัชชัชและปองพลยังนั่ง
พูดคุยกันอยู่ตรงมุมของห้องโถงด้านหน้า ท่าทีของพี่ชายดูคล้าย
กำลังผ่อนคลาย เขายกแก้วเครื่องดื่มค้างไว้ขณะพักทายเธอ

“กลับมาแล้วหรือ”

“พี่ชัชยังไม่นอนอีกหรือคะ”

“จะคอยดูว่าน้องสาวกลับกี่โมง” เขาพูดยิ้มๆ

ชนะชนั้นก็เคยนั่งคอยและพูดอย่างนี้เวลาที่เธอกลับบ้านดึก...

เธอพูดเศร้าๆ “คุณเสกสิทธิ์เป็นลูกค้าคะ”

“แก้วจะทำงานชายหรือ” เสียงถามคล้ายตำหนิ

“เปล่าคะ แต่ว่าคุณเสกรู้ว่าแก้วอยากเรียนรู้อะไรเลยสอนเกี่ยวกับ
งานของเขาเอง...” เธอจำกัดสายตาไม่ยอมมองร่างหนาที่นั่งมองอยู่
“ลูกว้าวไม่เคยกลัวเสีย... ไม่รู้ว่าเสียมันมีอันตรายยังไง...”

หญิงสาวตัดบทว่า “แก้วไปนอนก่อนนะคะ”

“ตามใจ”

เธอผละจากทันที ไม่สนใจดวงตาเคร่งขรึมอีกคู่ที่มองตาม

เสกสิทธิ์ไม่ได้น่ากลัวสักหน่อยแต่ว่าเป็นสุภาพบุรุษเต็มตัว
เย็นนี้บุษราคัมไม่ได้ตามมาสมทบด้วยดังที่พูดไว้ หนุ่มใหญ่ดูแลเธอ
อย่างดี พาเธอไปร้านอาหารหรูที่มีเพลงไพเราะและยังได้ผลัดกัน
ร้องเพลงอย่างสนุกสนาน ชายหนุ่มเป็นที่รู้จักนิยมนับถือของคน
รอบข้างทำให้เธอมีความสำคัญไปด้วย การที่เขาเชี่ยวชาญจัดเจน
ไปกับทุกเรื่องราวทำให้เธอรู้สึกชื่นชมและอบอุ่น

เธอรู้สึกว่าใครก็ตามที่อยู่ในความดูแลของผู้ชายคนนี้จะปลอดภัย
เสมอ ไม่มีใครจะเอื้อมมือมาแตะต้องรังแกได้.....

ฉัตรแก้วรู้สึกว้าวไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะทำงานร่วมกับปองพล
โดยที่มีอะไรบางอย่างติดค้างซ่อนเร้นอยู่ในใจ เธอถามตัวเองว่า
มีเหตุผลใดเล่าที่เธอจะมองอีกฝ่ายอย่างสนิทใจไม่ได้ ตรงข้าม
โต๊ะทำงานและโต๊ะประชุมที่เอางานเอาการ เธอมักจะหลบตา
คนตรงหน้าราวกับกลัวว่าเขาจะเห็นอย่างอื่นที่ตรงกันข้าม ซ่อนอยู่
ภายใต้ความปั่นป่วนแปลกแยก หากครั้นหลังไหลกว้างหันหน้า
เข้าหากระดานสีขาวยามเมื่อเขาเขียนบรรยายอธิบายงาน เธอกลับ
เปลือยผล่อมองจนกระทั่งใบหน้าสะอ้านคมคายที่เคร่งขรึมหัน
กลับมา

พอรู้ตัวเธอก็พาลโกรธตัวเองที่ปล่อยให้ชายหนุ่มเข้ามา
อิทธิพลครอบงำจิตใจอยู่ได้.....

ร่างสูงหนาในเสื้อเชิร์ตแขนยาวสีอ่อนที่มายืนอยู่ที่ประตูด้านใน ทำให้หญิงสาวชะงักจากงานที่กำลังทำ ปีนสีหน้าเคร่งขรึมต้อนรับ

“กำลังยุ่งอยู่หรือเปล่าครับ ผมเข้าไปได้ไหม”

ใจเธออ่อนยวบ ทว่ายังปีนสีหน้า พุดขรึมๆ

“เชิญค่ะ”

ชายหนุ่มเดินมาวางแฟ้มบางๆ ลงบนโต๊ะ พร้อมกับแผ่นข้อมูลสำหรับคอมพิวเตอร์อีกแผ่นหนึ่ง

“นี่เป็นสรุปแผนงานที่เราจะเริ่มใช้ปฏิบัติ กับประมาณการรายรับรายจ่ายของระยะเวลาหกเดือนข้างหน้า ผมไม่ได้ส่งออนไลน์มา คุณแกว่ลองเปิดดูจากแผ่นก็แล้วกัน”

“ค่ะ”

“ถ้าคุณแกว่มีอะไรจะเพิ่มเติมอีกก็บอกได้เลยนะคะ เราจะเริ่มประชุมผู้เกี่ยวข้องเป็นกลุ่มๆ ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป”

หญิงสาวหยิบแผ่นข้อมูลไปสอดเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์ คลิกลำสั่งปฏิบัติการ อีกชั่วครู่ภาพแผนภูมิและเส้นกราฟหลากสีก็ปรากฏขึ้น เมื่อเขาได้แต่ยืนดูเธอก็เลยเสกคีย์ใส่ดูเนื้อหาลวกๆ เห็นข้อความ แผนภูมิ เส้นกราฟ และตารางตัวเลขเรียงกันต่อเนื่อง คล้ายไม่รู้จักจบสิ้น

“จะให้ผมอธิบายคร่าวๆ ก่อนไหมครับ คุณแกว่จะได้ดูง่ายขึ้น”

เธอไม่ได้ตอบออกมา แต่ก็ไม่มีการปฏิเสธคล้ายกับว่าจิตใจไม่ได้อยู่กับเนื้อกับตัว ร่างสูงจึงก้าวมายืนอยู่ทางด้านหลัง ไกลจจนได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ชายหนุ่มก้มกายลงมา จัตรแกว่ขยับที่ให้

ชายหนุ่มย่อภาพเล็กลงเพื่อให้เธอมองเห็นเนื้อหามากขึ้น เสียงอธิบายอ่อนโยน “ส่วนนี้แสดงถึงประมาณการรับจ่ายเงินของเราในแต่ละเดือน แม้ว่าในความเป็นจริงอาจจะมีรายจ่ายอื่นเกิดขึ้นอีก แต่ก็ไม่ใช่อะไรใหญ่ รายงานประมาณการนี้แสดงให้เห็นว่ามีเงินไหลเข้ามามากกว่าออกทุกเดือนในจำนวนที่น่าพอใจ แสดงให้เห็นว่ากิจการกำลังเป็นไปด้วยดี ไม่มีปัญหาน่าหนักใจในระยะสั้น”

ยิ่งอธิบาย ชายหนุ่มก็เผลอเคลื่อนไหวเข้ามาอย่างลึบตัว หญิงสาวรู้สึกถึงไออุ่นที่แผ่ออกมาจากร่างสูงที่บอบอยู่ในระยะแคบคืบ ไบหน้าสะอ้านคมคายลอยอยู่ใกล้ๆ หากเธอหันไปก็จะได้เห็นคางแข็งแรงที่มีไรเคราจางๆ และริมฝีปากสีอ่อนที่เคยมั้มยืมให้เธออย่างหยอกเย้า

“ข้อมูลส่วนนี้...” ชายหนุ่มระบายพื้นที่เลื่อนเนื้อหาที่ปรากฏบนหน้าจอลงมา “คือการเคลื่อนไหวของหนี้สินและทรัพย์สินต่างๆ ตรงนี้เป็นผลวิเคราะห์สั้นๆ วิธีการปฏิบัติงานและรายงาน... ส่วนนี้ลงไปจนจบเป็นวิธีปฏิบัติที่เราตกลงจะเปลี่ยนจากวิธีเก่า ดัดบางขั้นตอนออกและเพิ่มเติมบางขั้นตอนเข้าไป เพิ่มจุดตรวจสอบและรายงานเพื่อดูความเรียบร้อยและเพื่อแก้ปัญหาได้ทันทั่วๆ ที่หากจะมีอะไรเกิดขึ้น...”

คนฟังนั่งเงิบ ดวงตาดำขลับที่รายล้อมด้วยแผงขนตาหนา มองตามภาพตรงหน้า แก้มนวลเรื่อสีลอยอยู่ใกล้ๆ ชายหนุ่มอดใจที่จะหยุดมองไม่ได้

เขาต้องบังคับตัวเองไม่ให้คล้อยตามความรู้สึกหวนไหว

“มีอะไรจะถามหรือเปล่าครับ”

เธอสั่นหน้าทั้งๆ ที่ไม่ยอมหันมา

ประกายตาอ่อนขรึมมองเธอก่อนจะถอยกลับไปยืนตัวตรง เสียงพุดอ่อนแต่ปิดกั้นเป็นงานเป็นการจนคนฟังรู้สึกใจหาย

“หลังจากคุณแกว่อ่านละเอียดแล้วก็จะเข้าใจมากขึ้น แต่ถ้าหากว่าสงสัยตรงไหนก็ถามได้ตลอดเวลา วันนี้ผมไม่ได้ไปไหน”

หญิงสาวไม่พูดสักคำจากร่างสูงก้าวออกไปจากห้อง

จัตรแกว่รู้สึกว่าเขาพาเอาหัวใจเธอไปด้วย.....